

UITSpraak VAN DE COMMISSIE VAN BEROEP

Kamer : **Dopingkamer**
Leden van de kamer :
(kamervoorzitter) : mr. J. D. Loorbach
(lid) : mr. dr. M. Olfers
(lid) : dr. R.C.R. Siekmann
Zaaknummer : B 2009007/2009-11-03

In de zaak van:

1. **Betrokkene**

Naam :
Adres :
PC/Gemeente :
Lid van de sportbond : Koninklijke Nederlandse Krachtsport- en Fitnessfederatie (hierna: KNKF)
Nederlandse Powerlifting Bond (hierna: NPB)
Registratienummer :

2. **Aangever**

Naam : R.R.J. Wolters
Naam sportbond : KNKF
Gevestigd te : Arnhem, Postbus 302, 6800 AH Arnhem

3. **De procedure**

- Op 15 juli 2009 is bij aangifteformulier gedateerd 14 juli 2009 tegen betrokkene aangifte gedaan van een overtreding van artikel 3 van het Dopingreglement Instituut Sportrechtspraak (hierna: ISR).
- De dopingkamer van de tuchtcommissie van het ISR heeft de aangifte behandeld en op 15 september 2009 uitspraak gedaan welke uitspraak op 28 september 2009 aan de betrokkene en aan de aangever is verzonden.
- De aangever (hierna "KNKF") is bij beroepschrift gedateerd 13 oktober 2009, ontvangen op 14 oktober 2009, tijdig van deze uitspraak in beroep gegaan.
- De betrokkene is in de gelegenheid gesteld zich tegen dit beroepschrift te verweren en heeft daarop via een e-mailbericht gedateerd 3 november 2009 laten weten zich te beroepen op het door hem indertijd bij de tuchtcommissie ingediende verweerschrift.
- De commissie van beroep heeft de zaak schriftelijk behandeld nadat beide partijen hadden aangegeven geen prijs te stellen op een mondelinge behandeling.

4. **Grondslag van het beroep**

Naar het oordeel van de KNKF heeft de tuchtcommissie de KNKF ten onrechte niet ontvankelijk verklaard in haar aangifte tegen betrokkene.

5. **Gelet op:**

- de uitspraak van de dopingkamer van de tuchtcommissie van het ISR gedateerd 15 september 2009 en de in alinea 5 van deze uitspraak genoemde schriftelijke stukken;
- de inhoud van het door de KNKF op 14 oktober 2009 ingediende beroepschrift met bijlage;
- de brief van 20 oktober 2009 van de ambtelijk secretaris van het ISR aan betrokkene;
- het door (namens) betrokkene op 21 oktober 2009 getekende bewijs van ontvangst van bovenbedoelde brief;
- het door de betrokkene op 13 augustus 2009 bij de tuchtcommissie van het ISR ingediende verweerschrift;
- het e-mailbericht van betrokkene aan het ISR gedateerd 3 november 2009.

6. **Besluit**

De commissie van beroep:

- verklaart zich bevoegd om van het beroep kennis te nemen;
- besluit de zaak schriftelijk te behandelen;
- verklaart het door de KNKF ingediende beroep ongegrond en handhaaft de uitspraak van de tuchtcommissie gedateerd 15 september 2009.

7. **De commissie van beroep motiveert haar uitspraak aldus:**

Ter zake van haar bevoegdheid overweegt de commissie van beroep:

De KNKF is binnen drie weken na het verzenden van de uitspraak van de tuchtcommissie in beroep gegaan en ook overigens voldoet het beroep van de KNKF aan de daartoe in het Dopingreglement en Tuchtreglement gestelde eisen. De Commissie van beroep acht zich dan ook bevoegd om van deze beroepzaak kennis te nemen.

Ter zake van het schriftelijk afdoen van de beroepsprocedure overweegt de commissie van beroep:

In de bijlage bij het beroepschrift heeft de KNKF aangegeven een mondelinge behandeling van de zaak niet noodzakelijk te vinden. In de brief van de ambtelijk secretaris van het ISR aan de betrokkene gedateerd 20 oktober 2009 is laatstgenoemde in de gelegenheid gesteld om binnen acht dagen na ontvangst aan te geven of hij een mondelinge behandeling van het beroep op prijs stelt. Uit het bewijs van TNT-post blijkt dat deze brief op 21 oktober namens betrokkene in ontvangst is genomen. Betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn gereageerd en heeft daarmee afstand gedaan van zijn recht op een mondelinge behandeling. De commissie van beroep constateert dat in deze beroepszaak de aan het beroep ten grondslag liggende feiten voldoende duidelijk blijken uit de uitspraak van de tuchtcommissie, het beroepschrift en het eerdere verweerschrift van betrokkene. Ook overigens bevatten het beroepschrift en het verweerschrift geen stellingen die nader onderzoek in een mondelinge behandeling gewenst maken. Door een schriftelijke uitspraak worden noch de KNKF noch de betrokkene naar het oordeel van de commissie van beroep in hun belangen geschaad en aan het recht op een eerlijke behandeling wordt geen afbreuk gedaan. De commissie van beroep besluit derhalve de zaak schriftelijk te behandelen.

Ter zake van het beroep overweegt de commissie van beroep:

De KNKF concludeert in haar beroepschrift dat de tuchtcommissie de KNKF ten onrechte niet ontvankelijk heeft verklaard. De KNKF voert hiertoe een aantal gronden aan in de bijlage bij haar beroepschrift. Deze bijlage dient hier als woordelijk herhaald en ingelast te worden beschouwd.

De KNKF voert, zakelijk weergegeven, de navolgende gronden aan:

- Door de in artikel 34 lid 3 van het Dopingreglement weergegeven termijn voor het doen van aangifte te interpreteren als een dwingende termijn handelt de tuchtcommissie tegen de geest van het Dopingreglement, tegen de geest van de sport en in strijd met het algemeen belang van de KNKF en in strijd met de doelstelling van het antidopingbeleid in Nederland.

- De tuchtcommissie is niet consequent in het toepassen van haar subjectieve oordeel dat een sporter “niet onnodig lang in onzekerheid dient te verkeren” indien daarvoor de reglementaire termijn van zes weken wordt gehanteerd. De termijn voor het doen van aangifte is weliswaar overschreden, maar de tuchtcommissie zelf laat ook een termijn van elf weken verstrijken tussen de aangifte en de uitspraak.
- In het Dopingreglement staat nergens te lezen dat de zes weken termijn dwingend is en dat het niet voldoen aan deze termijn moet leiden tot niet ontvankelijkheid. Dit is een subjectieve interpretatie van de tuchtcommissie.
- De onderbouwing door te wijzen op artikel 51 lid 3 van het Dopingreglement houdt geen stand. Laatstgenoemd artikel is bedoeld als een vangnet indien de bond niet of te laat aangifte doet. Het doel van dit artikel is om een tuchtrechtelijke behandeling van een dopingzaak ook na het verloop van de termijn van zes weken mogelijk te maken.
- Het gaat in deze zaak om een duidelijke en ernstige overtreding van het Dopingreglement met het anabole androgene methandienon. De overtreding staat vast, de tuchtcommissie dient enkel de strafmaat te bepalen.
- De tuchtcommissie had de overschrijding van de zes weken termijn hoogstens kunnen laten meewegen bij het bepalen van de hoogte van de straf, de boete of de proceskostenveroordeling.
- De uitspraak geeft een verkeerd signaal naar de buitenwereld.
- De uitspraak stelt de KNKF voor een risico daar er waarschijnlijk nog steeds metabolieten van de verboden stof in het lichaam van betrokkene aanwezig zijn en de betrokkene nog in aanmerking kan komen voor een dopingcontrole.

De betrokkene handhaaft zijn schriftelijke verweer in de procedure bij de tuchtcommissie.

Het oordeel van de commissie van beroep:

Het Dopingreglement bevat een groot aantal termijnen voor alle bij een dopingzaak betrokken partijen: aangever, sporter (betrokkene) en Dopingautoriteit. Deze termijnen zijn over het algemeen genomen kort. Zo bevat artikel 29 een termijn van tien dagen waarbinnen de Dopingautoriteit de sporter en de sportbond dient te informeren over een positieve uitslag en een termijn van zeven dagen waarbinnen de sporter na ontvangst van deze kennisgeving te kennen moet geven of hij prijs stelt op een analyse van het B-monster. De ratio achter deze termijnen is dat in het licht van de ernstige gevolgen voor de positief bevonden sporters het van groot belang is dat deze op zo kort mogelijke termijn duidelijkheid krijgt over zijn/haar positie. Ook de termijn voor het doen van aangifte moet in dit licht worden beoordeeld. Het standpunt van de KNKF dat deze termijn niet als dwingend mag worden beschouwd is naar het oordeel van de tuchtcommissie dan ook onjuist. Immers, dan zou het opgenomen zijn van deze termijn in het Dopingreglement in het geheel geen nut hebben. Dat de termijn wel degelijk moet worden geïnterpreteerd als een uiterste termijn kan bovendien worden afgeleid uit het feit dat het Dopingreglement een tweede periode van zes weken waarbinnen de Dopingautoriteit een niet-handelen door de sportbond kan corrigeren door zelf aangifte doen, laat aanvangen op exact de datum waarop de termijn voor de sportbond afloopt. Overigens heeft in deze zaak de Dopingautoriteit geen gebruik gemaakt van dit vangnet. Het argument van de KNKF dat de beslissing van de tuchtcommissie in strijd zou zijn met het belang van de KNKF en van de dopingbestrijding in het algemeen kan dan ook geen doel treffen. De KNKF en de Dopingautoriteit hebben de kans gehad om hun belangen veilig te stellen door tijdig aangifte te doen, maar hebben hier geen gebruik van gemaakt. Dit betekent naar het oordeel van de commissie van beroep dat het belang van de sporter op een tijdig proces in dit geval dient te prevaleren.

De in de ogen van de KNKF relatief geringe overschrijding is niet relevant. Een uiterste termijn is een uiterste termijn en iedere overtreding daarvan moet tot dezelfde consequenties leiden. Ieder ander oordeel zou de termijn voor onbepaalde tijd oprekken en leiden tot rechtsonzekerheid.

Anders dan de KNKF is de commissie van beroep van mening dat de ernst van de overtreding waarvan aangifte is gedaan niet mag meewegen in een oordeel over de consequenties die verbonden worden aan het overschrijden van de zes weken termijn. Nog afgezien van het feit dat de overtreding waarvan aangifte is gedaan nog niet bewezen is verklaard - de tuchtcommissie is hieraan niet toegekomen - zou het laten afhangen van de gevolgen van de termijnoverschrijding van de ernst van de overtreding eveneens leiden tot rechtsonzekerheid. Bovendien laat het Dopingreglement geen ruimte voor het nuanceren van de op te leggen sanctie aan de hand van procedurele fouten die zijn gemaakt in de aanloop naar de tuchtrechtelijke behandeling.

De vergelijking die de KNKF maakt met de termijn die de tuchtcommissie zelf nodig heeft gehad om tot haar uitspraak te komen is niet alleen irrelevant, maar ook onterecht. De aangifte is gedaan tijdens de vakantieperiode. Hiermee rekening houdend, alsmede met de termijn die betrokkene moet worden gegund voor het indienen van verweer tegen de aangifte, heeft de tuchtcommissie binnen redelijke termijn uitspraak gedaan. Bovendien bevat het Dopingreglement een voorziening – interventie door WADA op basis van artikel 54 van het Dopingreglement – indien de uitspraak niet binnen een redelijke termijn tot stand zou komen.

Anders dan de KNKF suggereert is het niet de taak van de tuchtcommissie om het antidopingbeleid in Nederland te bewaken en om overtredingen van het Dopingreglement eenduidig te behandelen en bestraffen. De tuchtcommissie beoordeelt iedere individuele aangifte van een mogelijke dopingovertreding aan de hand van de bepalingen in het Dopingreglement en komt op die basis tot een uitspraak.

Het door de KNKF aangevoerde argument dat zij een risico zou lopen aangezien de betrokkene, in wiens lichaam waarschijnlijk nog steeds metabolieten van de verboden stoffen aanwezig zijn, opnieuw aan een dopingcontrole kan worden onderworpen is in de ogen van de commissie van beroep onbegrijpelijk. Niet de KNKF, maar de betrokkene zelf loopt een risico.

De commissie van beroep concludeert derhalve dat het door de KNKF ingestelde beroep dient te worden verworpen en de uitspraak van de tuchtcommissie dient te worden bevestigd.

8. **Beroep van deze uitspraak van de commissie van beroep**

Met deze uitspraak van de commissie van beroep zijn de beroepsmogelijkheden binnen de sportbond uitgeput. Van deze uitspraak kunnen de in artikel 52 van het Dopingreglement genoemde partijen beroep aantekenen bij het Arbitragehof voor de Sport (CAS). Op dit beroep zijn de voorwaarden van het CAS van toepassing.

Amsterdam, 24 november 2009

mr. J.D. Loorbach
(kamervoorzitter)

mr. A.M. Bleeker-van Velzen
(juridisch secretaris)

Afschrift verzonden d.d.:
Paraaf ambtelijk secretaris: